COMUNISMUL ŞI LIBERTATEA

Utopia internaţionalistă şi necesitatea protecţiei elementului etnic.

Fapte precise din experienţa altora.

BUCUREŞTI

1 9 3 6

COMUNISMUL ŞI LIBERTATEA

Utopia internaţionalistă şi necesitatea protecţiei elementului etnic.

Fapte precise din experienţa altora.

Tipografia ziarului „Universul", Bucureşti, Strada Brezoianu Nr. 23-25

COMUNISMUL ȘI LIBERTATEA

CAP. 1.

Ce poate fi mai justificat, mai explicabil, decât dorința masselor de oameni săraci, necăjiți și nemulțumiți, de a avea o viață mai bună, mai senină, mai însorită ? In toate țările și în toate locurile, teoreticienii utopiei sociale, propovăduitorii ideilor unei noui distribuiri a averilor și a tuturor lucrurilor pământești, s'au bucurat de simpatia credulilor cari visau egalitatea perfectă între oameni, indiferent de vârsta, caracterul, talentul, inteligența sau adaptabilitatea fiecăruia.

Dela Thomas Moore până la Karl Marx, dela Fourier până la Kingsley, o întreagă literatură socială evidenția nedreptățile existente și sublinia împărțirea lumii în asupriți și asupritori, aceștia din urmă înglobați într'un singur cuvânt : capitalismul. Teoriile prindeau teren în fața statisticilor doveditoare că inegală era repartiția câștigurilor între cele trei elemente necesare oricărei întreprinderi de durată : inteligența, munca și banul. Elemente de muncă se găseau pretutindeni, inteligența (tehnicieni, îndrumători, etc.), nu era rară, dar banul era în mâna câtorva.

Să nu mai existe capitaliști, să nu mai existe proprietate, să nu mai rămână acumulări de bani, au

decretat cei cari au adoptat teoria paradoxală „Proprietatea e o hoţie".

In imensele plaiuri ale Rusiei, teoriile au fost puse în practică. Spania şi Franţa sunt în „stare de alarmă".

Toţi egali, cu aceleaşi şanse în faţa vieţii, cum scria Bernard Shaw, fie că „îndreptăţitul" era episcop sau paracliser, copil în leagăn sau adult valid, păcătos ori sfânt, inventator ori lucrător cu palmele.

Dar din prima clipă, când s'a pus problema răsplătirii muncii şi meritelor excepţionale, a şi căzut teoria imposibilei egalităţi. Una câte una, au căzut iluziile masselor şi după restabilirea monedei, a comerţului particular, etc., telegramele oficiale anunţă acum că proprietatea individuală va fi garantată în Rusia Sovietică.

Fireşte, Sovietele nu vor da proprietăţile celor cari le-au avut, ci vor creia noui capitalişti, burghezi noui din rândurile celor cari au activat pentru ideia comunizării bunurilor.

Toate frământările, toate luptele, toată ideologia utopică, n'au servit deci la altceva decât la înlocuirea vechiului capitalist, printr'unul proaspăt, eşit din cadrele sovietice, care, sigur va căuta să-şi valorifice acest drept aşa cum şi-l valorifică toţi cei din ţările pe unde n'a trecut revoluţia roşie.

Pentru acest unic ideal: „Scoală-te tu să mă aşez eu", să fi visat toţi precursorii socialismului ? La atâta se rezumă „egalitatea" mult dorită, ca în loc de o mie de ţarişti, să stăpânească o mie de sovietici un popor de zeci de milioane de oameni?

Există un adevăr de care ar trebui să fie pătrunşi toţi oamenii de bună credinţă. Şi anume : cei mai aprigi propovăduitori ai nouilor teorii sociale sunt evreii. In toate ţările din lume, afară de rare excepţii, toţi marii conducători sau militanţi comunişti sunt evrei.

Fenomenul își are explicația lui : dornici să ajungă repede și ușor la stăpânirea lumii, evreii propagă revoluția comunistă, pregătesc răsturnarea ordinei sociale, pentru ca înlăturând pe actualii stăpâni ai omenirii să le ia ei locul.

Ceeace s'a petrecut în Rusia sovietică, precum și în celelalte țări aflate astăzi în stare „de alarmă" și poate la un pas de marea seară a revoluției roșii este pilduitor în această privință. Este de ajuns să-și amintească cineva numele stăpânilor de astăzi ai Rusiei, spre a-și da seama că toată frământarea a două decenii de mișcare revoluționară intensă, că zecile de milioane de cadavre căzute sub fulgerările secerii și ciocanului, — emblemele comunismului, — că ruina celui mai vast imperiu european și a uneia din țările cele mai bogate din lume, n'au servit decât la înălțarea câtorva evrei *).

Formulele umanitariste cele mai de seamă, lacrimile vărsate pentru durerea umanității suferinde, nu-s decât minciuni grosolane — lacrimi de crocodil.

Adevărul stă numai în formula „Scoală-te tu să mă așez eu", visul de totdeauna al neamului evreesc.

Trebue să recunoaștem că născocitorii comunismului au fost tare iscusiți. Ei au întins o plasă uriașă, în care cad toți nemulțumiții pământului. Și doară nemulțumiți fi-vor cât va dăinui omenirea și chiar dacă Dumnezeu ar distribui fericirea, cu porția zilnic.

De aceea se găsesc naivi cari să susțină teoriile comuniste, fără să-și dea seama că în chipul acesta nu cauza omenirii, ci pe aceea a unui pumn de oameni o servesc.

Este dovedit că punctul de vedere internaționalist, această exploatare perpetuă a iluziei egalității, sunt propovăduite în deosebi de evrei.

---

*) Vezi Broșura: „Ce este și ce urmărește comunismul", de Elefterie Negel-Caliacra, Editura ziarului „Universul", Buc. 1936

Dar, împotriva tendinței de dominație universală a unei seminții ce n'a urmărit decât câștigurile fără muncă și victoriile fără sacrificii, s'a ridicat spiritul de conservare al fiecărui neam în parte, spiritul naționalist ce urmărește în primul rând promovarea elementului etnic al națiunei dominante, împotriva veneticilor pripășiți de aiurea.

Problema e de o simplitate clasică și numai cei de rea credință îi pot răstălmăci înțelesul.

La o întrunire a sindicatelor C. F. R., un delegat al confederației generale a muncii a spus între altele:

„Mulți susțin că răul de astăzi nu ar fi determinat de sistemul capitalist, ci că țara ar fi invadată de străini, cari trebuesc înlocuiți cu români. Dar ce facem cu aceasta? Nimic! Scoatem pe unul din pâine și punem pe altul. Suferința însă rămâne aceiași".

Cuvântătorul n'a auzit de legiuirile întocmite de conducătorii altor state pentru protecția muncii naționale!

Trecând peste tot ce se face în alte țări, el socotește că este aceiaș suferință dacă românii cari n'au unde munci, vor fi numiți în locul străinilor veniți de aiurea.

„Nu facem nimic. Scoatem pe unul din pâine și punem pe altul, suferința rămâne aceiași", spunea cuvântătorul, care totuș era un român curat.

Cu acest umanitarism teoretic, ce exploatează generozitatea și mila românului, au reușit unii agitatori să zăpăcească mințile multora.

Falsitatea teoriei este evidentă. Să ne închipuim că delegatul „Confederației muncii", — adică acel român devenit apărător al veneticilor, — este muncitor efectiv și câștigă pentru munca sa 1500 de lei pe săptămână. Ce face Sâmbătă, în ziua când primește plata muncii efectuate?

Ia banii și colindă străzile cumpărând pâine info-

metaților, haine și ghete copiilor desculți pe cari îi întâlnește pe drum, sau se duce acasă și cumpără pâine și îmbrăcăminte pentru copii lui, pentru părinții lui ?

Chiar admițând că este un suflet generos, nu se interesează întâi de copiii lui, sânge din sângele lui ? Ii lasă pe aceștia să moară de foame ori să umble desbrăcați și neîngrijiți și se interesează întâi de străinii întâlniți pe drum ?

Admitem că dacă i-ar prisosi după ce va îndestula pe ai săi, va îngriji și de o ființă străină și sărmană ce îi stă lângă casă. Dar ce îi va rămâne din cei 1500 lei pe săptămână dacă are mai mulți copii ?

Iată adevărul în toată simplitatea lui și oricine susține altceva nu este sincer.

Neamul este familia mare. Intâi trebuie să te îngrijești de ai tăi și pe urmă, dacă e posibil, și de alții. Așa fac absolut toate țările cu civilizație mult mai veche decât a noastră.

Procedează orice lucrător cu familia lui așa cum arătăm mai sus ? Fac la fel toți ascultătorii din sindicatele ceferiste, cari suntem siguri că sunt buni părinți și buni fii ?

Atunci de ce se cere altora să se poarte altfel decât le impune cea dintâi lege a omeniei ?

Cu prilejul unei întruniri ținută la Cernăuți, d. dr. Lupu a spus :

„Nu suntem o țară săracă, suntem o țară bogată. Este o poveste făcută din Balcani pe socoteala noastră.. Ci-că D-zeu, trecând prin România cu sacul cu bunătăți i s'a spart sacul la fund și i-au curs toate bunătățile în țara noastră. Observând acest lucru, n'a mai putut lua bunătățile înapoi, dar a pus PRAVILA CA 2000 DE ANI ELE SA FIE ALE ROMANILOR. DAR SA TRAGA STRANII FOLOS DIN ELE. S'au împlinit cei 2000 de ani !“.

Din nenorocire, spusele d-lui dr. Lupu nu sunt nu-

mai o poveste, ci o realitate precisă și crudă pe care cei din sindicatele ceferiste, muncitorii de bună credință, au datoria să o privească de aproape cu aceleași sentimente cu cari privesc viața, pâinea și sănătatea familiilor lor, așa cum o privim toți din toate familiile cari compun neamul acesta de atâta vreme mințit, înșelat, năpăstuit și exploatat.

S'au împlinit cei 2000 de ani, cum spune d. dr. Lupu.

Să lăsăm ca și de aci înainte străinii să ia pâinea românilor, numai pe motivul că sindicalistului îi e indiferent dacă mor de foame copiii lui, sau copiii străinului necunoscut venit de aiurea ?

Dacă ar fi destulă pâine pentru toată lumea, omenesc e ca nimeni să nu moară de foame. Dar dacă e puțină, cui o dăm ? Ne îngrijim întâi de săracii din Asia și pe urmă de țăranii de pe plaiurile noastre ?

Perfecta egalitate între oameni s'a dovedit deci a fi o promisiune irealizabilă și Sovietele au fost nevoite să adopte orânduirea burgheză pe care comunismul a combătut-o și o combate cu atâta înverșunare.

Un faliment complet al reformelor radicale preconizate, o totală imposibilitate de aplicare a ideilor exploatate de teoreticianii cari, erijându-se în mentori ai poporului, lăsau massele să întrevadă societatea ideală, unde nu vor mai fi asupriți și asupritori și unde toți vor avea cuvântul lor la conducere și dreaptă parte la împărțirea beneficiilor produse din efortul comun !

Departe de noi gândul de a ne amesteca în treburile interne ale altui stat. Fiecare popor e stăpân pe destinele lui, își pregătește soarta cum socotește el mai bine și își alege sau îngădue diriguitorii pe care îi vrea.

Vrem doar să atragem atenția acelor puțini dela noi cari, de bună credință, s'ar mai lăsa conduși de

visul unei societăţi în care toţi ar fi egali — indiferent de merite, temperament, pregătire, etc. — şi în care toţi s'ar bucura de un tratament absolut la fel.

Dacă s'ar mai găsi creduli cari să socotească posibilă înfăptuirea evangheliei comuniste — experienţa altora le poate servi drept aducere la realitate.

CAP. 2.

COMUNISMUL ŞI RELIGIA

DOUA LUNI DE ACTIVITATE IN SPANIA

Este interesant de constatat că în toate ţările unde s'a încercat aplicarea acestor şubrede teorii umanitariste internaţionale, oamenii de bună credinţă au recunoscut netemeinicia lor.

S'ar putea cita sute de pilde în acest sens.

Una singură va fi de ajuns, ea reprezentând părerea unuia din cei mai mari revoluţionari ai omenirii, a omului al cărui nume a fost ani dearândul pe buzele tuturor teoreticianilor revoluţiei roşii.

Miguel de Unamuno, ilustrul profesor dela Salamanca, „părintele spiritual al republicei spaniole", cum îl intitulează presa mondială, Unamuno, al cărui nume a figurat în toate răsunătoarele acţiuni de protest ale stângii de pe vremea Spaniei regaliste, promotorul mişcării împotriva monarhiei, e nevoit astăzi să constate într'un interview acordat ziarului „Voz" din Madrid :

„CE FRUMOASA ERA REPUBLICA SUB ALFONS AL XIII ! AZI SUNTEM IN SPANIA INTR'O ADEVARATA ŢARA DE NEBUNI". După ce face apoi diferite observaţii cu caracter strict intern, cari privesc, socotim noi, exclusiv poporul spaniol, d. de Unamuno adaogă :

„In 1931 alegătorii cari au răsturnat monarhia cu ocazia alegerilor municipale, regretau faptul în clipa când părăseau localul de vot. NU POT DECAT SA UREZ O MAJORITATE ZDROBITOARE DE DREAPTA IN ALEGERILE MUNICIPALE DIN 12 APRILIE VIITOR".

Iată învățăturile pe care le trage, din mersul alarmant al faptelor, un mare revoltat, o intiligență care predomină generația sa, un teoretician de stânga, antimonarhist, care e nevoit să recunoască sincer, falimentul concepțiilor ideologice pentru care luptase !

Și cum să nu fie dezamăgit, scârbit și revoltat Miquel de Unamuno !

Un scurt bilanț al faptelor — numai în ce privește atentatele împotriva religiei și creștinismului — zugrăvește suficient cele ce s'au petrecut în Spania în mai puțin de 2 luni !

Atentate contra bisericilor și mânăstirilor

Februarie

In ziua de 17 Barreda (provincia Santander). Incendierea și distrugerea bisericii parohiale

18. Almagro. Distrugerea a trei cruci foarte vechi.

19. Bejar (provincia Salamanca). Răsculații devastează biserica și o transformă în sală de bal.

20. Puig (provincia Valencia). Răsculații distrug ușa bisericii, iau icoanele și le împrăștie pe un câmp. Decapitează statuia venerabilului Jofre, fondatorul spitalului din Valencia și tovarășul sfântului Francisc Ferrer.

20. Melilla. Răsculații incearcă să dea foc bisericii Sacré-Coeur.

20. Bejar. Incendierea bisericii, care este complet distrusă.

20. Elche. Incendierea mânăstirii „Milelor" și a bisericii parohiale Sf. Ioan. Asalt contra reședinței părinților „Inimei Sfintei Fecioare".

20. Palma del Rio (provincia Cordova). Toată decorația interioară a bisericii a fost distrusă. Răsculații au obligat pe călugărițele mânăstirii să iasă în stradă, și au distrus clădirea.

20. Montejacque (provincia Malaga). Atacul bisericii și distrugerea icoanelor.

20. Benaojan. Incendiul bisericii parohiale, complet distrusă de foc.

20. La Corogne. Incendiul bisericii Sacré-Coeur, furtul icoanelor și a mai multor vase sfințite.

20. Torres de Berlion (provincia Saragosa). Răsculații atacă biserica, iau icoanele și fură banii din cutia milelor.

20. Almeria. Incercarea de a se incendia biserica franciscanilor și bisericile parohiale din cartierele Los Molinos și La Canada.

20. Torreaguera (provincia Murcia). Jefuirea bisericii, distrugerea icoanelor și a obiectelor de cult, care sunt arse în stradă.

21. Fuentes de Andalucia (provincia Sevilla). Incercare de a incendia biserica.

21. Penaflor (provincia Sevilla). Jefuirea bisericii. Icoanele sunt distruse în stradă.

21. Cartagena. Incercare de a incendia biserica Santa Lucia.

22. Hillon (provincia Ciudad Real). Răsculații forțează porțile „Sihăstriei lui Christos" și organizează acolo un bal.

22. Castellon. Călugării din Sarratella și din Valle d'Alba sunt expulzați de municipalitate, care organizează un mare bal în biserică.

24. Betanzos. Incercare de a incendia biserica „Santa Maria".

24. Busto de Bureba (provincia Burgos). Jefuirea

bisericii parohiale, profanarea moaştelor, distrugerea icoanelor şi furtul obiectelor de valoare.

24. Grenada. Asaltul contra mânăstirii „Sf. Toma" şi furtul numeroaselor obiecte ale cultului.

24. Antequera (provincia Malaga). Asalt contra bisericii, jefuirea icoanelor. Un drapel roşu este înfipt pe biserică.

25. Campanillas (provincia Malaga). Asaltul bisericii. Icoanele sunt aruncate in stradă.

29. Le Ferrol. Incendiul bisericii „Santa Maria del Villar".

29. La Felguera. Preotul este pedepsit cu o amendă pentru a fi înmormântat religios un tânăr care fusese asasinat.

29. Las Palmas. Asalt contra bisericii franciscanilor.

Martie

2. Limodre (provincia Corogna). Incendiul bisericii.

2. Bollullos (provincia Sevilla). Distrugerea unei statui a patroanei satului, din secolul al 17-lea.

3. Torrevieja (provincia Alicante). Incendierea unui schit din piaţa Fermin-Galan şi a bisericii „Imaculata concepţiune".

4. Marbella (provincia Malaga). Incercarea de a incendia biserica şi distrugerea statuilor

5. Alcala de Henares (provincia Madrid). Cu ocazia grevei generale, răsculaţii forţează uşa bisericii construită de Jesuiţi, fac un rug din icoane, scaune şi bănci şi li dau foc. Se incendiază de asemenea mânăstirea „Sfintei Maria Magdalena" şi biserica Sf. Iacob.

6. El Pig (Valencia). Jefuirea bisericii.

7. Niebla (Huelva). Răsculaţii dau foc bisericii istorice datând din secolul al XI-lea care este complet distrusă.

8. Cadix. Mulţimea atacă colegiul Mariştilor, aruncă în stradă tot ce-i cade în mână şi înalţă un enorm drapel roşu, purtând această inscripţie : „Casa Poporului". Apoi răsculaţii iau cu asalt colegiul „St. Paul", aruncă în stradă tot ce găsesc şi dau foc. Ei incendiază biserica parohială a Misericordiei, mânăstirea „St. Maria", seminarul „St. Bartolomeu", şcoala „Părinţii de familie", bisericile „St. Paul", (las Esclavas), a „Păstorului Divin" şi „Colegiul oraşului".

9. Caliego (Oviedo). Incendierea şi distrugerea bisericii parohiale.

9. Villamediana (Logrono). Incendierea şi distrugerea biserici parohiale.

9. Valbuena (Leon). In timp ce preotul oficia slujba, un tânăr l-a doborit cu o lovitură de baston.

9. Jerez de Los Caballeros (Badajoz). Un cortegiu pătrunde în biserica „Misiunilor Sacré Coeur", distruge icoanele şi băncile.

9. San Fernando (Cadix). Revoltaţii forţează uşa bisericii „St. Paul", distruge numeroase statui şi icoane şi dau foc la şase altare.

9. Ecija. Tentativă de incendierea mânăstirii „St. Francisc".

10. Cehejin (Murcia). Incendiul bisericii şi a sacristiei.

10. Valenciana (Sevilla). Comuniştii atacă imobilul unde se păstrau obiectele de cult destinate ceremoniilor din săptămâna sfântă şi aruncă aceste obiecte în stradă.

11. Madrid. Asaltul mânăstirii „Las Hermanas Pastoras" care este incendiată în parte. Asaltul colegiului parohial şi a mânăstirii „Puente de Vallecas". Icoanele şi mobilele sunt arse. Asaltul bisericilor din cartierul Dona Carlota. Se dă foc la uşa bisericii „San Ramon".

11. Grenada. Incendierea bisericilor „Salvator",

„St. Grigore" și „St. Cristoph". Mutilarea și distrugerea statuilor.

12. Madrid. Răsculații aruncă sticle cu lichide aprinse în ușile bisericii „Salvatorul".

13 Madrid. Incendierea și distrugerea bisericilor „St. Ludovic" și „St. Ignat".

14. Beniajan (Murcia). Incendierea bisericii parohiale, care arde complet, cu toate obiectele sale de artă.

15. Lucia (Alicante). Incendierea bisericii parohiale și expulzarea preotului.

15. Monforte. Incendiul schitului „St. Pascal".

16. Valdecunas (Oviedo). Atacul bisericii parohiale. Icoanele sunt arse în stradă.

16. La Logrono, La Najera, Navaretta și Ladero, bisericile sunt incendiate de mulțime.

16. Buitrago (Madrid). Incendierea și distrugerea bisericii parohiale „Santa Maria". Toate relicvele gotice pe cari ea le conținea, sunt distruse.

16. Santa Cruz de Mudela (Ciudad Real). Incendierea bisericii parohiale și a capelei „Concepțiunea".

16. Silla (Valencia). Asaltul bisericii parohiale.

16. Villanueva de Castellon. Asaltul azilului „St. Anton". Cu revolverul în mână, răsculații isgonesc pe călugărițe.

16. Torreaguero (Murcia). Incendierea bisericii parohiale. Icoanele sunt aruncate în râu.

16. Beniajan (Murcia). Jefuirea arhivelor parohiale.

16. Cehegin (Murcia). Răsculații atacă și incendiază casa preotului, biserica „Sf. Maria" și schitul „La Pena".

17. Lezama (Alava). Asaltul bisericii „Saracho". Se dă foc băncilor, scaunelor și stranelor.

17. Albacete. Se dă foc bisericilor „Sf. Ioan" și „Sf. Iosif". Ca în atâtea locuri, nici poliția, nici pompierii nu intervin.

17. Alcazares (Murcia). Incendierea schitului „Rozariul". Icoanele sunt arse în drum.

17. Antequera. Distrugerea crucilor, statuelor.

17. Sevilla. Primarul unui sat, pentru a arăta „Civismul" său a adus la închisoare toate icoanele bisericii.

18. Almansa. Asaltul mânăstirilor surorilor „Agustinas". După ce au pus stăpânire pe edificiu, răsculații îl incendiază și mânăstirea este complet distrusă.

18. Puente Tocinos (Murcia). Asaltul bisericii „Notre Dame", profanarea obiectelor de cult și a icoanelor.

18. Yecla. Incendierea tuturor capelelor din sat.

18. Polancos (Santander). Incendierea și distrugerea completă a bisericii parohiale.

18. Monteagudo (Murcia). Biserica este devastată și icoanele sunt arse în stradă.

19. La Encia. Incendierea bisericii, care e transformată în cenușă.

19. Campanillas (Malaga). Incendierea bisericii căreia răsculații îi luaseră, cu câteva zile mai înainte, toate icoanele.

19. Sanroque. Un soviet al satului dă ordin preotului de a-i da biserica sa în două ore, pentru a face o școală.

19. Monteagudo (Murcia). Devastarea bisericii parohiale. O femee pioasă încearcă să salveze din dezastru icoana sf. Cayetano, patronul satului, dar răsculații au obligat-o să arunce ea însăși icoana în flăcări.

20. Velez-Malaga. Asaltul bisericilor „Sf. Maria", „Sf. Francisc" și a „Carmelitelor".

27. Tavernes de Valligna (Valencia). Devastarea bisericii care este complet distrusă de flacări.

CAP. 3.

STRAINATATEA COMANDA COHORTA COMUNISTA DELA NOI

Repetăm : nu este în intenția noastră să ne amestecăm în politica internă a altui stat.

Ne preocupă doar faptul că interesul României e să rămână la forma de guvernământ, la felul cum e alcătuit azi statul, cu instituțiile și tradiția noastră, luptând pentru consolidarea lor și pentru șlefuirea materialului omenesc.

Consiliul de război al corpului 2 de armată constată însă precis că cele 47 de nuclee comuniste din țară — în frunte cu „nucleul" Pauker, (nora coproprietarului ziarelor „Adevărul" și „Dimineața") lucrează precis potrivit instrucțiunilor primite de peste hotare și anume dela comunismul sovietic !

In ordonanța definitivă dată de organele justiției militare împotriva Anei Pauker și a complicilor săi, găsim următoarele preciziuni și constatări :

„Kominternul din Moscova observase că vechile teme de agitație de care se serveau agenții comuniști în România, pentru a produce dezorientarea masselor, nu mai duceau la rezultatul dorit.

S'a hotărît atunci să se creeze un front larg zis popular, care trebuia să se intituleze ANTIFASCIST și să lupte contra ideilor sănătoase cari duceau la consolidarea statului român.

Sub motiv că apără drepturile democratice ale poporului muncitor, noul front preconizat de Komintern urmărea să arate masselor că ar exista un pericol fascist, o grupare a forțelor naționaliste.

Se mai urmărea pătrunderea elementelor în rândurile sindicatelor profesionale, precum și spargerea unității partidului social-democrat. In acest scop, trebuiau aruncate la sate cele mai versate elemente

ale partidului comunist, pentru a răzvrăti massele.

Reese din cele de mai sus, că inculpata Ana Pauker a venit în țară din ordinul asociațiilor comuniste din străinătate, cu scopul de a pune în aplicare instrucțiunile ce veneau de peste graniță împărțind în acelaș timp fondurile și ajutoarele primite pentru pregătirea revoluției comuniste la noi.

O broșură din editura așa zisului partid comunist din România intitulată „Congresul al V-lea al partidului comunsit din România", (252 de pagini), vorbește despre felul cum trebue făcută agitația comunistă în România, poziția forțelor de clasă și creșterea valului revoluționar, perspectivele și forțele motrice ale revoluției, **lupta pentru doborârea monarhiei** și inscăunarea unui guvern revoluționar zis muncitoresc-țărănesc, organizarea bolșevică pe baza nucleelor de fabrici și uzine în centrele mari industriale din România (Valea Prahovei, Jiului, Reșița, Valea Trotușului, Mureșului, etc.), propaganda antimilitaristă, tactica frontului unic de jos, lupta contra sindicatelor social democrate, propaganda comunistă printre femei și tineret pe tema orelor de muncă, salariilor, șomerilor, asigurărilor, existența deschisă a sindicatelor revoluționare, agitația comunistă la sate în legătură cu criza agrară, propaganda comunistă printre minorități pe terenul mișcării zise național-revoluționară, amestecul ajutorului roșu (moprului) în mișcarea revoluționar-comunistă.

Broșura se încheie printr'un salut al congresului așa zisului partid comunist din România, către executiva Internaționalei Comuniste din Moscova, cu un salut către partidul comunist din U. R. S. S., cu un salut către partidul comunist chinez, cu un salut către armata roșie și conducătorii ei, ai partidului comunist bolșevic, pentru a sfârși cu un ultim salut către închișii ziși politici, cari au luptat pentru România sovietică și cari nu șovăesc să-și sacrifice

viaţa pentru interesele revoluţiei, ca cei mai buni fii ai proletariatului (! ? !) : Tcacenco, Doncev, Max Goldstein...

Şi în această broşură observăm diferite însemnări cu creion negru roşu, albastru şi cerneală la pag. 3, 5, 6, 30, 33, 35, 36, 37, 38. 43, 44, 53, 60, 61, 99, 105, 147, 148, 149, 150, 157, 245 şi 251, adică acolo unde se vorbeşte despre constatările planului al XI al comitetului executiv al Internaţionalei Comuniste, în legătură cu propaganda comunistă din România, perspectivele şi forţele motrice ale revoluţiei comuniste din România, doborând prin forţa dictaturei revoluţionare a puterii de stat din România, lupta contra organizaţiilor naţionaliste zise fasciste, perspectivele revoluţiei în România, asigurarea hegemoniei păturilor revoluţionare în România, lupta între ţărănimea săracă şi cea bogată, situaţia evreilor, ucrainenilor, ruşilor, bulgarilor, etc., în România în legătură cu tratatul dela Versailles, lupta contra pretinsei terori fasciste ce trebue dusă de comunişti pe baza speculării nevoilor ţăranilor, tendinţa de deslipire a minorităţilor, pretinsul război contra Sovietelor, etc., legătura comuniştilor dela noi cu cei din Polonia, lupta contra capitaliştilor pe tema „nici un ban capitaliştilor şi cămătarilor", neamestecul instanţelor superioare din aşa zisul partid comunist în munca de agitaţie a membrilor de jos, propaganda antimilitaristă, agitaţia comunistă la sate în legătură cu criza agricolă şi gospodăria sătească colectivă din U. R. S. S., agitaţia comunistă în Dobrogea, Bucovina, Basarabia, Transilvania, sarcinile comuniştilor în rândurile tineretului, etc.

Cum se vede, broşura pe care am trecut-o în revistă este evanghelia după care se conducea Dumitru Colef Verbanof, unul din principali complici ai Anei Pauker, atunci când dădea instrucţiuni pentru redactarea imprimatelor clandestine comuniste sau a-

tunci când trebuia să facă observațiuni asupra imprimatelor clandestine comuniste, ce i se prezintau în vederea redactării.

Rezultă din această broșură că întreaga agitație comunistă dela noi se face conform instrucțiunilor organizațiilor comuniste din afară, instrucțiuni cari se trimit așa zisului partid comunist din România, care le prelucrează, prin intermediul membrilor lui, fiind apoi răspândite în public sub formă de broșuri și manifeste, tinzându-se la răsvrătirea spiritelor și prin aceasta la pregătirea revoluției și la înscăunarea dictaturii comuniste în România.

Dar nu numai această broșură este elementul doveditor că propaganda comunistă în România se face sub directivele și oblăduirea străinătății.

Cu prilejul arestării Anei Pauker și a celor 18 comuniști din nucleul său, au fost găsite asupra acestora numeroase alte broșuri, tracturi, manifeste, scrisori compromițătoare și documente de tot soiul. Tot acest material, adunat în mai multe dosare de către siguranță, alcătuia o parte din probele cari stabileau vinovăția celor trimiși în judecata consiliului de războl din Craiova.

Spre a ușura mânuirea și clasarea materialului acesta, organele polițienești l-au împărțit, precum am spus, în mai multe dosare, fiecare purtând numele culorii scoarțelor sale: dosarul roșu, dosarul galben, dosarul albastru, dosarul verde.

Intr'unul din aceste dosare, și anume în cel albastru, la filele 96, 97, și 98, găsim trei broșuri. Prima face parte din biblioteca zisă leninistă și este intitulată „Chestiunea organizatorică". Ea cuprinde 48 de pagini și tratează felul cum trebuesc făcute organizațiile de muncitori revoluționari, felul cum trebue făcut complotul, felul cum se poate agita pe tema democrației fiind în ilegalitate, felul cum partidul comunist trebue să or-

ganizeze revoluția. Broșura începe prin a arăta, ce este un revoluționar de profesie în mișcarea muncitorească după Lenin. Se arată cum trebue organizată mișcarea revoluționară în marile întreprinderi (fabrici, uzine) fiecare întreprindere trebuind să fie o cetate comunistă, care să-și întindă tentaculele ei revoluționare în toate direcțiile. In fruntea fabricei trebue să fie un mic număr de revoluționari, cari să primească însărcinări dela centru. In întreprinderi trebue să existe cercuri, cari să se ocupe cu transportarea și răspândirea așa zisei literaturi ilegale, cu urmărirea agenților de Siguranță, cu conducerea mișcării sindicale și a luptei economice, cu propaganda și agitația sub forma legală, etc. La capitolul „Organizație de muncitori" și „organizație de revoluționari", se arată cum trebue condusă și organizată mișcarea revoluționară prin intermediul revoluționarilor profesioniști. La capitolul „Trebue partidul să organizeze revoluția ?" se arată că toate sforțările trebuesc îndreptate spre propaganda în masse pentru autoînarmare în scop de răscoală etc

Precum se vede, agitatorii comuniști de teapa Anei Pauker nu urmăresc în realitate nici binele poporului, nici îmbunătățirea soartei celor nevoiași. Nimic din ceeace în discursuri meșteșugite, împănate cu minciuni grosolane, anunță ei.

Ci doară distrugerea a tot ce este instituție sănătoasă în statul român.

Când, în rechizitoriul său, comisarul regal al consiliului de război din Craiova a strigat inculpaților : „Jos masca!", a cristalizat în aceste două cuvinte tot adevărul. Sub masca binelui obștesc, câțiva descreerați nu vor decât distrugerea întregii omeniri ca pe urmele acesteia să se înalțe ei și seminția lor.

CAP. 4. :

EXECUTAREA A 1.800.000 OAMENI IN „PARADISUL" ANEI PAUKER

Constatările consiliului de război al corpului 2 de armată cu privire la indrumările primite de peste Nistru pentru „comuniștii" noștri, 99 la sută străini de neamul nostru, ne indrituesc să ne indreptăm privirile spre ceeace Ana Pauker numește paradisul comunist.

In ce privește libertatea individului și respectul vieții omenești, marea publicație franceză „Je suis partout" dă următoarele amănunte :

„Dacă agricultura este ruinată, dacă proletariatul urban trăește mizerabil și cultura intelectuală este în plină decadență, cel puțin bolșevicii au satisfacția de a fi reușit intr'un punct oarecare mai presus de orice speranță. Ei au creiat o poliție care este cea mai perfecționată, o poliție care n'a existat vreodată în nici o țară din lume și în comparație cu care Sf. Inchiziție, Comitetele Iacobine de Salvarea publică, „l'Intelligence Service" și „Gestapo" nu sunt decât niște figuri de club, niște amatori.

Se zicea altă dată în timpurile perimate ale liberalismului că mai bine e să achiți 10 vinovați decât să condamni un singur nevinovat. Acest lucru se spune și astăzi în anumite țări cari au rămas încă sclavele „barbariei capitaliste". Bolșevicii sunt prea civilizați pentru ca „justiția" lor de clasă să se lase impiedecată de prejudiciile bătrânești. Tactica — dacă nu deviza — d-lui Stalin este că mai bine să impuști o mie de nevinovați, decât să-ți scape un singur eretic.

„Statul sovietic (sau Knouto-sovietic), cum îl numește lenistul Soubarine, este înainte de toate un stat polițist.

„Poliția politică bolșevică creiată în împrejurări excepționale, imediat după luna Octombrie, pentru a apăra noul regim, a devenit încetul cu încetul o instituție atotputernică, mai puternică poate decât regimul, el însuși. Atribuțiile sale au devenit din ce în ce mai puternice și cu toate că „pericolul contra-revoluționar" a dispărut de mult în valuri de sânge, poliția nici nu se gândește măcar ca să abandoneze nici cea mai mică părticică din prerogativele ei.

„Ea pătrunde pretutindeni. Controlează toate șuruburile administrative, toate ramurile economiei naționale, toate manifestările gândirii. Nimic nu este posibil contra ei sau fără dânsa și spre a repeta o zicătoare spirituală a scriitorului Roman Goul „când o gospodină sovietică vrea să-și cumpere un sfert de kgr. de brânză trebue să se adreseze Prefecturii Poliției".

Bilanțul masacrelor.

„Spațiul ne lipsește spre a descrie în amănunțime crimele cekiștilor. Să ne mărginim ca să enumerăm victimele.

„Dela 1917 până la 1923, în timpul Teroarei propriu zise, cekiștii au executat chiar după mărturisirea proprie a bolșevicilor :

25	de episcopi	54.850	ofițeri
1.215	preoți	260.000	soldați
6.575	profesori	10.500	polițiști
8.800	medici	48.000	jandarmi
19.850	funcționari	815.000	țarani
344.250	intelectuali	192.000	lucrători

„Adică un total de aproape 1.800.000 de oameni și femei cari în imensa lor majoritate nu s'au făcut vinovați de nici un act „contra-revoluționar". Dar regăsim aici iarăși marele principiu al justiției bolșevice : mai bine să împuști o mie de nevinovați decât să lași să-ți scape un singur eretic.

„Dar nu sunt numai ereticii cari sunt urmăriți, ne-

norociţii vinovaţi de a fi păcătăuit, fără sau cu intenţie, contra bibliei marxiste. „Comisiunea extraordinară pentru, etc...“ dând de gustul sângelui (primul pas e mai greu), şi-a luat drept misiune ca să prăpădească fiziceşte vechile clase dominante. Trebue să recunoaştem că a reuşit de minune şi dacă a masacrat mai mulţi ţărani şi muncitori decât nobili şi intelectuali nu trebue să i-o luăm în nume de rău. Acela ce omoară în serii, nu mai are timp de pierdut ca să stea şi să verifice identitatea.

„In 1932 când camaradul Felix Djerjinski, directorul Tchekei, a predat serviciul său camaradului Felix Djerjinski directorul lui G. P. U., planul de curăţire sau epuraţiune — ca să ne servim şi noi de jargonul cincinal — s'a realizat sută în sută. Acei ce n'au putut fugi sau acei cari n'au trădat (Toukhacevscki spre exemplu) au fost exterminaţi.

„S'ar putea crede cel puţin că de îndată ce nu mai sunt duşmani de clasă, se poate răsufla. Ar fi foarte simplu. Nu-şi pierde cineva aşa dintr'odată anumite obiceiuri şi cekiştii cari nu mai au nici un fel de medic şi nici un fel de preot cărora să le pue sub gură un revolver, nu prea sunt dispuşi ca să devie someuri“.

„Un punct este câştigat pentru G. P. U., scrie Esad Bey. Nu e nevoe ca să împuşti pe toată lumea. Ceeace interesează este ca fiecare individ în Rusia să trăiască cu gândul că în orice zi el poate să fie împuşcat şi G. P. U. a reuşit de minune ca să facă ca această ideie să pătrundă în capul celui din urmă cetăţean al Uniunii“.

In ce priveşte deportările în Siberia, Boris Suvarin afirmă că trec de 10 milioane de oameni, iar ziaristul sovietic Solonevici, evadat de curând din Siberia, afirmă că 8—10 la sută din populaţie este trimisă să moară în stepele îngheţate ale Asiei Sovietice.

Trebuie înlăturată din spiritul public o confuzie :

nu e nici o legătură între bunele relații de vecinătate dintre două țări și forma lor de guvernământ, programul ori ideologia ce stă la baza alcătuirii statului respectiv.

S'au reluat relațiile dintre România și Republica Sovietelor, și dorim ca ele să ducă la o stabilizare de bune raporturi în interesul păcii și liniștei interne.

Dar, astfel cum a procedat Anglia, cum procedează Franța, trebuie să procedăm și noi pe tema precisă, că sunt două lucruri separate : bunele raporturi cu Sovietele și ideologia ce stă la baza marei republici vecine.

Pentru noi, situația este și mai accentuată, din cauza imediatei vecinătăți.

Suntem și vrem sa rămânem un stat monarhic constituțional.

Suntem și vrem să rămânem un stat național creștin, cu biserică de stat și voim ca perfecțiunile pe care vremea le impune alcătuirii burgheze de azi să se facă pe calea lentă a evoluției firești.

Luptăm cu toții pentru o viață mai bună, luptăm pentru instaurarea unui regim de mai multă libertate, de mai multă dreptate.

Vrem respectarea desăvârșită a bunului public, vrem o mai justă ierarhie a valorilor.

Dar toate acestea nu dorim să le dobândim pe calea unei sguduiri ce poate duce la prăbușirea in haos a țării de abia in refacere.

Utopia unei egalități imposibile, ce formează demagogica promisiune comunistă, n'a rezistat în fața realității, nici în țările cari temporar au încercat s'o practice.

De aceea, noi dorim, tocmai în interesul bunelor legături cu Sovietele, ca guvernul să ia măsurile de pază necesare, spre a tăia dela început pofta de agitație tuturor veneticilor din seminția Anei Pauker.

